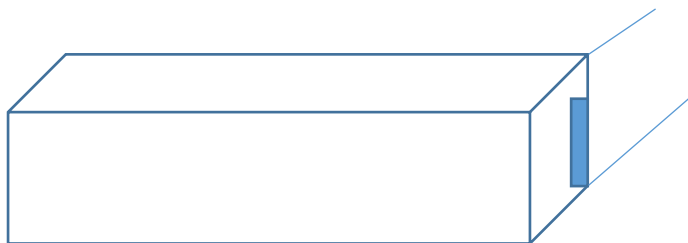
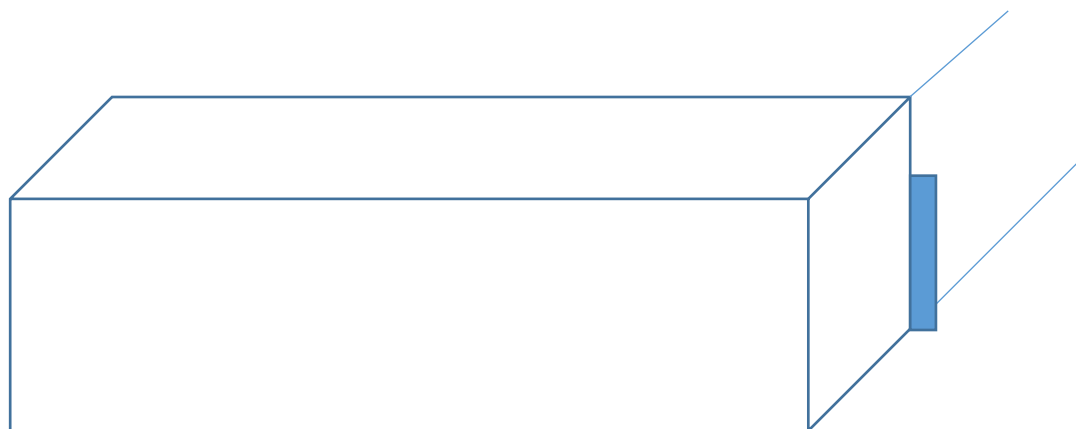

סוגית לחי שנראה מבפנים או מבחוץ. עירובין דף ט ע"ב - י ע"א.

איתמר נראה מבפנים ושוה מבחוץ - נידון משום לחי

נראה מבחוץ ושוה מבפנים - רבי חייא ורבי שמעון ברבי - חד אמר - נידון משום לחי
 וחד אמר - אינו נידון משום לחי

תסתיים דרבי חייא הוא דאמר נידון משום לחי.
 דתני רבי חייא כותל שצידו אחד כנוס מחבירו בין שנראה מבחוץ ושוה מבפנים ובין שנראה מבפנים ושוה מבחוץ
 נידון משום לחי תסתיים.
 ורבי יוחנן מי לא שמיע ליה הא! אלא שמיע ליה ולא סבר לה רבי חייא נמי לא סבר לה - האי מאי בשלמא רבי
 יוחנן לא סבר לה משום הכי לא תני לה אלא רבי חייא אי איתא דלא סבר לה למה ליה למיתנא! .

שאלה א': אם נראה מבחוץ ושוה מבפנים, נידון משום לחי, למה חצר קטנה שנפרצה לגדולה, קטנה אסורה, הרי המחיצות נראים מבחוץ (שכשעומד בגדולה רואה את המחיצות).

תשובת רבי זירא: מדובר שהמחיצות לא נראות גם מבחוץ (כיון שכותלי הקטנה בולטים לתוך החצר הגדולה)

שאלה ב': אם הכתלים של הקטנה לא החוקים מכותלי הגדולה ג' טפחים, הרי מדין לבוד – יועילו כותלי הגדולה, כשתי לחיים (הנראים מבחוץ ולא מבפנים)

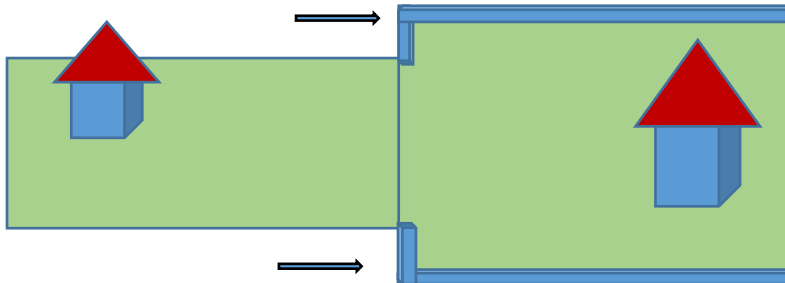
תשובת רבינא - מדובר שהקטנה אינה מכוונת כנגד הגדולה, ובצד אחד יש ב' טפחים, ובצד שני ד' טפחים, ואין בזה לבוד.

שאלה ג': מדוע אין מספיק לבוד מצד אחד, שכך נמצא שיש פס מצד אחד
תשובה: משנה זו סוברת שצריך לחצר

שאלה ד': אם אומרים שנראה מבחוץ אינו נידון משום לחי, מבואר למה העמידו את המשנה באופן שקטנה בעשר וגדולה באחד עשרה, בכדי להתיר את החצר הגדולה צריך שתי פסים שכל פס רחב ג' טפחים שתי פסים (כ"י)

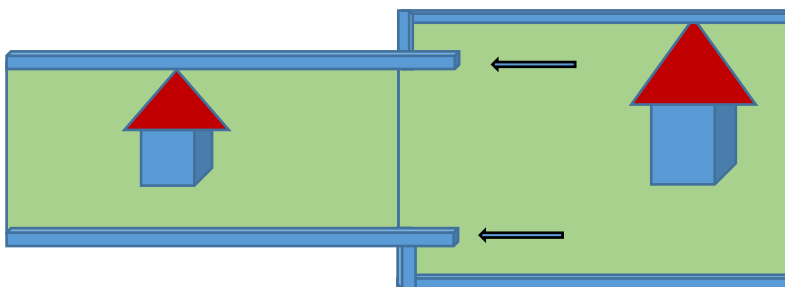
אמר רבה בר רב הונא נראה מבחוץ ושוה מבפנים - נידון משום לחי.
אמר רבה ומותבינן אשמעתין חצר קטנה שנפרצה לגדולה גדולה מותרת וקטנה אסורה מפני שהיא כפתחה של גדולה.

ואם איתא קטנה נמי תשתרי בנראה מבחוץ ושוה מבפנים?

1. אמר **רבי זירא** בנכנסין כותלי קטנה לגדולה. ולימא לבוד ותשתרי וכי תימא דמפלגי טובא. והא תני רב אדא בר אבימי קמיה דרב חנינא קטנה בעשר גדולה באחת עשרה.

2. אמר **רבינא** במופלגין מכותל זה בשנים ומכותל זה בארבעה.

ולימא לבוד מרוח אחת ותשתרי רבי היא דאמר בעינן שני פסין דתניא חצר ניתרת בפס אחד רבי אומר בשני פסין.

האי מאי אי אמרת בשלמא נראה מבחוץ ושוה מבפנים **אינו** נידון משום לחי, **ורבי** [שהלריך שני פסים להתיר לגדולה שלא תחשב פרוצה לקטנה] סבר לה **כרבי יוסי**, [שיעור הפס לפחות ג' טפחים]

ודרבי זירא ודרבינא ליתא [ולא מזכיר שנמשכים הכותלים ולא מופלגים שתיים וארבע] משום הכי (העמלנו) קטנה בעשר, וגדולה באחת עשרה משום דרבי סבר לה כרבי יוסי.

(ולכך לריך שני פסים כרוחב שלש מכלל כל – וחצר גדולה יותר בלמה-6 טפחים).

המשך השאלה: אבל אם נראה מבחוץ נידון משום לחי (ומוכרחים להעמיד כרבי זירא ורבינא, כמבואר לעיל בתשובה) למה העמידו שמדובר שקטנה בעשר וגדולה באחת עשרה, הלא לביאור זה לא צריך שתי פסים רחבים ג' וממ"נ-
אם להתיר גדולה הרי שיש שני פסים טפס וסגי.
ואם לאסור קטנה להשמיע שיעור גדול יותר.

מסקנא:

אלא מוכח שנראה מבחוץ ושוה מבפנים אינו נידון משום לחי

אלא אי אמרת נראה מבחוץ ושוה מבפנים נידון משום לחי -
ודרבי זירא ודרבינא איתא (וכותלי החצר נמשכים מקטנה לגדולה ומלד אחד שני טפחים
ובשני ארבעה טפחים)

(וכרבי שצריך שני פסים משני כדלים - ולא מועיל לבד מלד אחד)

ורבי לא סבר לה כרבי יוסי (שחיי צריך להיות בגודל שלשה טפחים)

גדולה באחת עשרה - למה לי - ממה נפשך -

אי למשרייה לגדולה קאתי - בעשר ושני טפחים סגי, (שהרי מספיק בשני פסים טפח
מכל כד להתיר לגדולה)

ואי למיסרה לקטנה קאתי - לאשמועינן דמפלגי טובא. (שישמיענו חידוש ביותר גדולה
מאחת עשרה ושלל נטעה בלבד ולא נלמד לאוקמי ברחוק שתיים וארבע)

אלא לאו שמע מינה נראה מבחוץ ושוה מבפנים אינו נידון משום לחי שמע מינה.